

Eleki Krónika 2002. január

Krónika az ötéves Krónikáról

Nem könnyű meghiúsítás nélkül emlékezni arra, hogy annak idején, éppen öt évvel ezelőtt - alapító felelős szerkesztői minőségben -, részt vehettem az Eleki Krónika életre segítésében. Lapom, a Békés Megyei Nap, immár Békés Megyei Napló egy jó kezdeményezés mellé állt, amikor a város vezetőinek újságkészítésre kiírt pályázatán elindult, és nyert. Mint a megyei napilap akkori - egyebek mellett - eleki tudósítója, én lehettem az újonnan induló lap szerkesztőségének vezetője. Ekkor megtapasztalhattam, hogy egyszerre milyen szép és nehéz megalapítani egy lapot. Nem csak nevet kellett találni a havonta megjelenő újságnak - a történelmi hitelesség kedvéért írom ide, az Eleki Krónika mellett legalább tizenöt más névváltozat is felmerült -, hanem azt is meg kellett határozni: mely betűtípussal írjuk az újság nevét, milyen méretű és formátumú legyen a lap. De emellett tördelői, korrektori és nyomdai háttérrel kellett keresnünk, és ami a legfontosabb volt: íráskészséggel megáldott, jó szímatú, megbízható lapkészítőket is. Előzetes félelmeim ellenére a legkellemesebb csalódás ezen a területen ért, hiszen megtaláltuk ezeket az embereket, akik figyelemre méltó lelkesedéssel és nemegyszer igen jó színvonalon láttak a munkájukhoz. Aki benne volt ebben a csapatban, az igazolhatja: szerkesztőségi értekezleteink jó hangulatúak voltak, amelyről nem hiányzott a parázs vita, az egymás meggyőzésének szándéka és az új témák iránti fogékonyság. Írásban, hogy nyoma legyen: most nyilvánosan köszönöm meg kollégáim akkori segítő munkáját. Nélkülük semmire sem mentem volna. Valószínű, hogy az akkori lelkesedés és tenni akarás nélkül ma nem ünnepelhetnénk a lap fennállásának félévtizedes jubileumát.

Néhány héttel ezelőtt egy középiskolában gimnazistáknak beszéltem az újságírásról, és az újságkészítés kulisszatitkairól. Az előadásból egy tucatnyi kérdés és felvetés nyomán igazi párbeszéd lett, és éppen azt vitattuk meg, hogy mit nevezünk helyi, mit megyei, mit országos és mit világlapoknak. E beszélgetés folyamán éppen az Eleki Krónikát hoztam fel annak bizonyítására, hogy az minden tekintetben teljesíti a helyi lap ismérveit. A fogalompár másik oldalán a világ legbefolyásosabb lapját, a The New York Times-t említettem, amely vitán felül olyan világlap, amelynek híreit és kommentárjait az államelnökök és miniszterelnökök bújják napról napra. Ám némi meglepetésre azt mondtam, hogy más értelemben és egy másik látószögből a The New York Times éppen úgy helyi lap, mint az eleki. És ebben nincs semmi ellentmondás. A közöttük lévő - egyébként nem kis - különbség abból adódik, hogy mekkora az egyik város politikai, gazdasági, pénzügyi és kulturális befolyása a világban és mekkora a másíknak. Az Eleki Krónika, amelynek alapítóként csak tizenhat hónapig állhattam az élén, jól betölti funkcióját. Hónapról hónapra informál a kisváros legfontosabb hivatalos és nem hivatalos eseményeiről, rendezvényeiről és történéseiről. Mindezt azért tudom, mert a lapkészítők, szép gesztust gyakorolva, minden újonnan megjelent lapszámot elküldenek címemre, és ezeket szigorú szemmel szemlézem is. Nem túlzás, ha azt mondom, hogy megyei laptársaihoz mérve a jobbak közé tartozik. Ha valamit kívánhatok, akkor azt, hogy a szerkesztői és szerzői gárda mind jobban

erősödjék meg, hogy a város önkormányzata találjon még több forrást a még színvonalasabb újságkészítésre. Ugyanakkor senki se feledje: az Eleki Krónika nem az eleki önkormányzaté. Annyi igaz, hogy övék is, de mindenek felett: mindenkié, aki eleki és, vagy bárhol másutt a világban, és ezért a kisvárosért dobog a szíve. Nemrég Dániában járva meglepetten láttam, hogy az egyik újság fejlécére - egyáltalán nem hivalkodó módon - azt írták ki, hogy az a 253. évfolyam. Azt kívánom, egyszer legyen ilyen öreg és nagy hagyományú az Eleki Krónika is. Most pedig: boldog születésnapot!

Bod Tamás

Eleki farsang

Január 6-a a karácsonyi ünnepkör utolsó napja, azután elkezdődik a farsang. Idén ez igen rövidre sikeredik. A régi népszokásokban talán leggazdagabbnak számított a vízkeresztől /jan. 6./ a hamvazó szerdáig tartó időszak. Ebben az évben a farsangzáró kedd február 12-ére esik. Ismert, hogy Elek városa néphagyományokban igen gazdag és színes, mely legfőképp soknemzetiségű lakossági összetételünknek köszönhető. Ezek közé tartoznak a farsang idején rendezendő nemzetiségi és egyéb bálók. Jobbára a Városi "Reibel Mihály" Művelődési Központ ad otthont ezeknek és - természetesen - egyéb mulatságoknak, rendezvényeknek. Ezek időpontjáról, körülményeiről, helyszínéről szeretnénk ezúton tájékoztatni a tisztelt Olvasókat, ezért megkérdeztük a rendező, lebonyolító szervezetet, hogy adjanak némi előzetes információt mindezekről.

A báli szezont a batyus cigány bál nyitja január 25-én, pénteken este 7 órakor a művelődési központ földszinti termeiben. Szencációnak számít az, hogy az igen jeles, nagy hírű, országosan ismert és elismert nagyecsedí "Fekete Szemek" Együttes ad zenés táncos műsort. A zenekar vezetője Bódi Gusztáv, a kiváló zenész. Természetesen egyéb műsorokat is láthat a közönség /vers, aerobic, nyugdíjas énekkar/, s persze nem maradhat el az éjféli körüli tombola sem. A bálba a belépődíj: 800.- Ft/fő.

Február 2-án, szombaton este 7 órától ugyancsak a művelődési központban kerül megrendezésre a hagyományos batyus román bál. A nyitótánc ez alkalommal különlegességgel kívánja meglepni a közönséget: a legrégebbi bálak hagyományait igyekszik - bizonyára sikerrel - újból életre kelteni. Zenét a romániai Szentanna település népi zenekara biztosít. A belépődíj: 500.- Ft/fő.

Február 9-én, szombaton este 7 órától a művelődési központ ad otthont a hagyományos batyus sváb bálnak. Időpontja a mindenkor hűshagyó, farsangzáró keddet megelőző szombat. Műsort ad az eleki Németek Egyesületének művészeti csoportja és az "Edel Nachtigal" Táncsoprot, zenét szolgáltat a vémei Gódi zenekar. A belépődíj: 500.- Ft/fő, a tombola fődíja Csontos Rozália egy festménye.

Mindhárom nemzetiségi bál esetében jegyek kaphatóak az illetékes kisebbségi önkormányzatok és/vagy egyesületek ezzel megbízott képviselőinél - elővételben, helyfoglalással - az általuk megjelölt helyszínen és időpontban. A kronológiai sorrendet követve a farsang időszakát a maszkás felvonulás zárja február 1 2 - é n .
Városunk azonban - éppen soknemzetiségű volta miatt - arra kényszerül, hogy mindazon szervek, egyesületek, egyéb civil szervezetek stb., amelyeknek a rendezvényei "nem férnek bele" a farsang időszakába, kicsikét megtoldják azt; a farsang idején túl is megrendezhetik vigasságukat. Így: február 16-án vadász vacsora és vadász bál megrendezésére kerül sor. Belépődíj 1.000.- Ft.
Mindezek után mit is tehetünk? Jó szórakozást kívánunk és várjuk a tavaszt!

T.R.K.

Kisebbségek napja Orosházán és Eleken

2002-ben Békés megyében a kisebbségek napi központi ünnepséget Orosházán tartották meg december 14-én, városunkban hasonló rendezvényre pedig december 21-én került sor. Mivel mindkét esemény fontosnak számít, ezért szükségesnek tartottuk az ott történekről részletesen is beszámolni.
Orosházán a megyei rendezvénynek a városháza adott otthont, ahol Fetser János /MSZP/ polgármester köszöntötte a jelenlévőket. A polgármester azt emelte ki, hogy egy olyan település ad otthont ennek a rendezvénynek, ahova pl. a vallási türelmetlenség miatt érkeztek lakosok. Azt is fontosnak tartotta elmondani, hogy pl. az orosházi kisebbségek is hozzájárulnak a polgárosodáshoz is. Végül kifejezte elismerését a megyei kisebbségeknek. Utána következett az ünnepi beszéd. A szónok Kósáné Dr. Kovács Magda volt, aki az Országgyűlés Emberi Jogi, Kisebbségi és Vallásügyi Bizottság E l n ö k e .
Az ünnepi szónok gondolatait így tudnánk összefoglalni: A nemzetállamok kora már nyugaton is lejárt. Magyarországon kb. egymillió a nemzetiségi létszáma. Hazánk soknemzetiségű államnak tekinthető, de így volt ez régen is. A kisebbségekre jellemző a kettős identitás. Számos példát találunk arra is, hogy a nagyjaink közül többen születtek nem magyar családba. /Pl. Zrínyi, Petőfi stb./ Vannak jelentős eredmények is 1990-től, de valójában nem lehetünk teljesen elégedettek, hisz pl. máig nincs megoldva a kisebbségek parlamenti képviselete. /Ebben a kérdésben mindegyik kormány hibáztatható!/
Elmondhatjuk, a hazai kisebbségek nélkül nincs magyarországi demokrácia, kultúra sem! Mindenkinnek ismernie kellene a nemzetiségek kultúráját, történelmét is. Majd következett a plakettek és az oklevelek átadása, amelyeket Jeszenszky Géza, a megyegyűlés alelnöke adott át.
Az idén ilyen sorrendben adták át a cigány, német, román, szerb és a szlovák hagyományok megőrzéséért legtöbbet tevőknek: Drágos József /Elek/, Wagner Márton /Mezőberény/, Budai János /Gyula/, Rozgó Krisztina /Battonya/, illetve a csabaszabadi dalkör. Utána következett a színvonalas műsor, amely főleg a helyi kultúrkincsből

merített, illetve a karácsonyhoz kötődött. El kell mondanunk azt is, hogy a megyei rendezvény mentes volt minden pártpolitikától, tényleg ünnepi hangulatban zajlott le, amiről korrekt módon számoltak be a megyei lapok már szombaton, illetve hétfőn, de le kell írunk azt is, hogy a december 17-i Békés Megyei Napló szerint már teljesen más hangnemben beszélt az orosházi ünnepi szónok! Ilyen címen jelent meg K.Gy. írása: Kósáné szerint rossz a kisebbségi törvény, de itt olvashatjuk ezt a véleményét is: "Nem a Fidesz és a magyarországi cigányság kötött választási megállapodást, hanem Pokorni Zoltán és Farkas Flórián." A jól sikerült orosházi rendezvényvénynek, mint utólag kiderült, volt egy kellemetlen utórezgése is, ami azt jelenti, hogy az ottani cigány önkormányzatot nem hívták meg a megyei napra, illetve a meghívóra nem került fel cigány nyelven felirat. Eleken az idén a Reibel Mihály Művelődési Házban tartották a kisebbségek napját. Itt először Árgyelán György, a megyei Nemzeti és Etnikai Kisebbségi Bizottságának elnöke és az intézmény vezetője köszöntötte a jelenlévőket, majd következett a rövid műsor, amit Klemm István, városunk alpolgármesterének ünnepi beszéde követett, amelyben kiemelte azt, hogy pl. büszkék lehetünk azokra az eredményekre, amelyeket az eleki románság és cigányság elért. Végül arról szólt, hogy mások is, akik úgy érzik, hozzanak létre kisebbségi önkormányzatot! Ezt követte az emléklapok átadása, illetve az ezt megelőző méltatás. Elsőként a kisebbségi önkormányzatok elnökei vehették át az emléklapokat. /Nádor Mária-német, Dr. Szelezsán János-román, Drágos József-cigány önkormányzat./ Utána a német önkormányzat nevében Nádor Mária adta át az emléklapokat. Először Niedermayer Józsefnek, aki a Német Egyesület elnöke is, és aki sokat tett a Német Közösségi Ház rendbetételéért. Majd Szelényi Ernőnek adták át az emléklapot, aki az egyesület alelnöke, és aki szintén sokat tett a székházért, és akire mindig lehet számítani. Végül az elnök Rapajkó Tibornak adott oklevelet, kiemelve azt, hogy nem német származású lévén 1994 óta a kisebbségi önkormányzat tagja, illetve évek óta kutatja a helyi németiség történetét, de segít főiskolásoknak, egyetemistáknak a szakdolgozatok megírásában is. Dr. Szelezsán János a kisebbségi önkormányzat nevében az idén három személynek adott át oklevelet. Először Bágy Györgynek, aki az országos Mikulás versenyen második lett. Utána pedig Botás Tivadar és Rusz Miklós vehetett át emléklapokat azért mert egy országos fõzõversenyen másodikok lettek. Végül Drágos József a helyi cigány kultúra ápolásáért a következő személyeknek adott át emléklapokat: András József, Szakál István, Czinánó János, Szabó János. Az ünnepség végén a megye nevében Hevesi József gratulált az elismerésben részesülteknek, illetve kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog új évet kívánt. Az eleki rendezvényen megjelent még Dr. Karsai József, az MSZP mezőkovácsházi kerület képviselőjelöltje és Tóth Sándor, az MSZP gyulai képviselőjelöltje is. Az eleki kisebbségek napjáról is elmondhatjuk, hogy az idén is méltó módon sikerült megrendezni, és aki nem volt jelen ezen a jeles eseményen, az sem maradt le semmiről, mert az Elek Tv most is rögzítette a történéseket.

Rapajkó Tibor

A Magyar Kultúra Napja

Minden évben január 22-én ünnepeljük a Magyar Kultúra Napját, emlékezve Kölcsey Ferenc Himnusz versének születési dátumára. Azon költő-politikus-műfordító tiszteletére, ki az 1800-as évek elején nagy hatású szónoklataiban követelte a magyar nyelv hivatalossá tételét. A nyelvújítási mozgalomban Kazinczy Ferenc oldalán vált ismertté az irodalmi életben. Szentimentalizmus jellemezte korai pályakezdetét, majd a szabadságharcos hagyományokkal, a nemzeti lét kérdéseivel foglalkozott (Himnusz, Huszt). A Himnuszt reméljük még emberöltők múlva is énekelni fogjuk. Rá emlékezve országos ünnepeket tartanak, az irodalmi esteket zenével, képzőművészettel kiegészítve. Talán ez a Magyar Kultúra Napja kezd majd felértékelődni minél jobban közeledünk az Európai Unió felé. Pár év és talán az európai kultúra napját kell ünnepelni. De remélem ez nem így lesz, mert az unió mindig hangoztatja a népek sokszínűségét, a nemzetiségek védelmét. Talán irodalmunk az, mely nyelvünk nem értése miatt lesz nehezebben elfogadható Európának, mert a zene és a képzőművészet könnyebben érthető. Ebben a műholddal átszótt, számítógépes, internetes világban a zene és a képek gyorsabban vándorolnak, de az irodalom nehezebb műfaj. A régi nagyjaink megismertetése is nehéz feladat - Jókai, Madách, Karinthy, Petőfi, Arany, Pilinszki - de a most publikálóknak - Eszterházy, Závada - is nagyon színvonalasat kell alkotni, hogy külföldön is felfigyeljenek a munkájukra. Két héttel ezelőtt Márai Sándor: A gyertyák csonkig égnek című regényét fordították angolra, és ennek a londoni bemutatóján Orbán Viktor miniszterelnök is részt vett. Reméljük még sokáig lesz Magyar Kultúra Napja, hogy mi is jobban megismerjük kultúránkat és később Európa felé is megmutassuk magunkat.

Méry Rudolf

Lefagyás, ármódosítás, sorrendváltás

2001. decembere ritkán tapasztalható kemény hideget hozott. A kegyetlen lehülést az Országos Meteorológiai Intézet jelentése is megerősítette: a század leghidegebb decemberi adatait rögzítették. Persze ez édeskevés vigaszt ad a gondokkal küszködő embernek. És, mint az esetek többségében lenni szokott, a baj nem jár egyedül, az egyébként is felgyülemlett problémákat tetézte az időszakonként tapasztalható vízhiány. Az okok felderítése végett kerestük fel Gura Tamást, az Eleki Víz- és Csatornamű Üzemeltető Kft. ügyvezető igazgatóját. Gura Tamás az Eleki Krónikának elmondta, hogy a dermesztő hideg valóban megtette kedvezőtlen hatását, amely a város vízellátásában is érezhető volt. Azonban nyomatékosította: a hideg az emberi figyelmetlenséggel párosulva okozott komoly gondokat. Így például szétfagytak a vízórák, vízmérők, csövek, amely természetszerűleg tetemes vízfolyást is eredményezett. A helyi kábeltelevízió egy hónapja figyelmezteti a lakosságot a dermesztő hideg veszélyeire, ennek ellenére közel 30 háztartásban keletkeztek gondok. A lefagyásokat egyébként helyes szigeteléssel meg lehetett volna előzni. A gondokról, károkról még mindig nem beszélhetünk múlt időben, a szakemberek ezúttal is felhívják a figyelmet a hideg, fagy veszélyeire.

Az Eleki Víz- és Csatornamű Üzemeltető Kft. szolgáltatási díjai 2002. január 1-jével módosultak. A teljesség igénye nélkül nézzünk néhány mutatót: a lakossági vízdíj köbméterenként 130 forint. A lakossági csatornahasználati díja az eredetileg tervezett köbméterenkénti 88 forint helyett 80 forint. A szemétszállítás havi díja háztartásonként 528 forint, amely vagy egy 120 literes szeméttároló kukát, vagy pedig két darab egyenként 50 kilogrammos zsákot foglal magába, ellenkező esetben külön szerződést kell kötni. A kábeltelevízió bekötési díja 25 ezer forintról 20 ezer forintra csökkent, egy havi előfizetési díj 1188 forint. Megjegyzendő: amennyiben az érintett március végéig az éves előfizetést egyben kifizeti, egy hónapnyi díjkedvezményben részesül. A szemétszállítás sorrendje is megváltozott, mint megtudtuk a szolgáltatónak például a szerdai napon be kellett járnia a város valamennyi földútját. Az elmúlt öt esztendőben viszont a város különböző részein a földutakat fölszámolták, betonozott utak épültek, lényegében ez tette lehetővé a sorrend megváltoztatását. 2002. január 1-től a következő sorrendben gyűjtik össze és szállítják el a háztartási szilárd hulladékot: Hétfő: Újtelep a Szőlő sorral bezárólag. Kedd: a Temető sor, Zalka Máté utca, Gyulai út, Lökösházi út mindkét oldala, valamint az említett utcák közé eső terület. Szerda: a város keleti része.

- b -

Ami már nincs meg

Egy település rangját elsősorban az adja meg, hogy mennyi régi épület található benne, illetve az is, hogyan becsülik meg azt. Elek esetében elég érdekes a helyzet, mert az ismert történelmi okok miatt nagyon kevés pl. az igazán ódon középület. Ha valaki ma pl. Elek központjában körülnéz, láthatja hogy valami "nincs rendben", hisz az egykoron lebontottak helyén valami más van. Nézzünk erre egy példát! A szerencsére ismét Szent István utcára visszakeresztelt utca sarkán, ahol most az újságos bódé áll, illetve egy kicsit "beljebb", a Szent István-emlékmű helyén volt az Adam-féle ház, amelyet 1945 után lebontottak. Nem tudni pontosan, hogy mi volt ennek az oka. Igaz, nem volt túl szép, de mégis egy jó ideig meghatározta Elek arculatát. Valószínűsíthetően a "modern viszonyoknak" már nem tudott megfelelni, és a terület másra kellett, hisz később ide állították fel az úgynevezett "felszabadulási emlékművet" is. /A történelem fintoraként ma itt első királyunk mellszobrára nézhetünk fel! Most pedig azoknak, akik koruknál fogva nem láthatták az egykori Adam-féle sarkot, be szeretnénk mutatni azt a képet, amelyet valószínűleg a két világháború között készítettek, és amely a helyi plébánia levéltárában található.

Rapajkó Tibor

Téli szünidő karácsonyi jelleggel

Egykoron, még valamikor általános iskolásként, álmomban sem gondoltam volna arra, hogy a kevésbé kedvelt fizika tantárgy egy szegmense egyszer majd meghatározó elemként ágyazódik be a tudatomba: Einstein relativitás (viszonylagosság) elméletéről

van szó. Rövid fordításban ez így hangzik: egészen más öt percet jelent az egyén számára például a fogászati váróterem, illetve csokoládéevés közben. Jelenlegi témánkban a tanuló ifjúság számára külön jelentősége van a téli szünidőnek, viszont az idősebb emberek életében már kevésbé fontos momentum a két hét. Kinek, hogyan telt el ez az időszak, e kérdésünkkel az általános iskola keretében tevékenykedő Nagyné Nádor Gabriella tanárnő által vezetett tornász-szakosztály tagjainál érdeklődtünk. Mit jelent számokra a karácsonyi ünnepek, miként készültél rá, és hogyan telt el?

Tóth Renáta, nyolcadik osztályos tanuló: - A karácsony számomra nagyon fontos esemény. Nagyon szeretem az ünnepek előtti bevásárlásokat, az ajándécsomagok készítését. Természetesen nem elsősorban az ajándékok miatt, hanem azért, mert kidomborodik a szeretet ünnepének jellege, és persze azért is, mert ilyenkor együtt van az egész család. Nálunk már egy héttel az ünnepek előtt elkezdődnek az előkészületek, ami természetesen leginkább a konyhában érződik. Most is nagy volt a sütés-főzés. Emellett, ha tetszett, ha nem, a takarítást is el kellett végezni. Aztán izgalmas várakozás után érkezett a szenteste, előtte már délután feldíszítettük a fenyőfát. Este pedig megajándékoztuk egymást, amit bőséges vacsora elfogyasztása követett. Karácsony napján a rokonokhoz mentünk kellemes ünnepeket kívánni, majd másnapját Dombegyházán, barátom rokonainál töltöttük. Majd csak ezek után következett az év utolsó napjának, a szilveszternek a megünneplése. Unokatestvéremmel az egyik osztálytársunknál voltunk. Röviden fogalmazva így telt a karácsony, illetve az új év megünneplése. Így utólag is, az Eleki Krónikán keresztül kívánnék mindenkinek nagyon boldog és sikerekben gazdag új évet!

Horváth Ildikó, nyolcadik osztályos tanuló: - Életemben fontos eseményként tartom számon a karácsonyi ünnepeket, valamint a szilvesztert. Az előbbit a díszítés, a sütés-főzés miatt elsősorban, érdekes dolgok ezek. Természetesen nagyon sok süteményt készítettünk anyukámmal. Aztán a szenteste nagyon megörültem a sok-sok ajándéknak, lényegében meg is kaptam azt, amire vágytam. A szilvesztert azután az unokatestvéremnél töltöttem, nagyon tetszett az ünnepély, valamint az éjfél előtti visszaszámlálás, az új esztendő köszöntése. Nekem nagyon sokan kívántak boldog új é

Barna Zsuzsanna, nyolcadik osztályos tanuló: - Véleményem szerint a karácsonyt, a szeretett ünnepét nagyon sokan szeretik. Az iskola téli szünetében már elkezdtek az ünnepekre való felkészülést: ajándékvásárlást, az ajándékok becsomagolását, a karácsonyfá díszítését, sütés-főzést, nagytakarítást. Azután érkezett a várva várt ünnep: csodálatos volt, számtalan meglepetésben volt részem, és nagyon megörültem mindegyiknek. Ezek után alaposan készültünk a szilveszter megünneplésére is, végül is nagy bulira sikeredett, ugyanilyen hangulattal. A két ünnep előkészületei sok-sok fáradtságos munkával járt, de úgy gondolom, hogy megérte.

Bartalos Anna, hetedik osztályos tanuló: - A karácsonyi ünnepeket otthon, szűk családi körben töltöttem. Az ünnepek alatt kipihenhettem az iskolai fáradalmakat. Édesanyám erre az alkalomra finom süteményeket készített. Az idei karácsony szép volt, mert szép fehér hólepel borította a tájat. Ki is használtuk ezt a természeti ajándékot: egy hóembert építettünk, a bátyám pedig kocsival vontatta a szánkót. Az ajándékozásról sem szeretnék elfelejtkezni: szép, hasznos, és fontos ajándékokban részesültem. Mondanom sem kell, hogy már alig várom az elkövetkező karácsonyt.

Darvasi Diána, nyolcadik osztályos tanuló: - Annához hasonlóan én is otthon, szűk családi körben ünnepeltem a karácsonyt. Miközben édesanyám a finomságokat készítette, addig én a testvéremmel a fenyőfát díszítettük. Szeretem ezt az ünnepet, mert egyrészt jut idő a pihenésre, de a tartalmas szórakozásra is. A kapott ajándékok közül a ruháknak örültem a legjobban.

B.N.

Névadóra készülnek

A Mezőgazdasági és Ipari Középiskolában vacsorával egybekötött évvégi dolgozói értekezletet tartottak. A rendezvényen Zámbo András, az intézmény igazgatója összegezte az esztendő főbb történéseit, illetve utalt az elkövetkező esztendő főbb c é l k i t ű z é s e i r e . 2001-ben több beruházást is megvalósítottak: új lovaspályát /1,5 millió Ft/ adtak át, új, a ma kívánalmainak megfelelő, korszerű konyhát /5,5 millió Ft/, vehettek birtokukba a tanulók, az új mikrobusz beszerzését /9,5 millió Ft/ is fontosnak értékelték, miként a taneszközök vásárlását /1,5 millió Ft/, vagy a könyvtár fejlesztését is /0,5 millió Ft/. A középfokú oktatási intézményben nagy hangsúlyt fektettek a felnőtt továbbképző programokra: az ezüst- és aranykalászos képzésen és a mezőgazdasági vállalkozói tanfolyamon összesen 450 fő vizsgázott eredményesen. A 2002-es évben tervezik a kollégium épületének felújítását /8 millió Ft/, egy klubterem építését /1,5 millió Ft/, valamint a tangazdaság épületének helyreállítását /3,5 millió Ft/. Valószínűleg sor került az intézmény névadó ünnepségére is. Az iskola leendő neve: Radványi György Szakképző Iskola és Szaktanácsadó Intézet. A rendezvény keretében az intézmény vezetése jutalomban részesítette a dolgozókat.

B.N.

Németországi napló

Az eleki római katolikus plébánia levéltára kész "aranybánya" a kutatók számára, hisz számos feldolgozatlan anyag vár arra, hogy pl. valamilyen módon bemutassák. Mi most szintén egy nemkülönben értékes naplóról szeretnénk szólni. Wagenhofer Ede /1911-1997/ egykori eleki plébános 1972. július 4-én Németországba indult, hogy meglátogassa az ottani híveket. Szerencsénkre erről az útról naplót is készített, így utólag is fel tudjuk idézni ezeket a csodálatos napokat, de azt sem szabad elfelejtenünk, hogy a sorok mögött a sokak által szeretett "Ede bácsi" alakja is feltűnik! Az akkori plébános szerénysége azzal is bizonyítható, hogy pl. a naplóját így kezdte: /1972. július 4./ "A plébános nyári szabadságra indul. Ruck György wöschbachi plébános /Ruck Eleken született/ meghívására a Német Szövetségi Köztársaságban tölti." Wagenhofer Ede július 5-én indult Budapestről és nemsokára már Bécsbe is érkezett, ahol az éjszakát töltötte, majd a következő napon indult tovább.

Július 6-án a Mozart Expresszel indult Karlsruheba, ahonnan Ruck Györggyel autóval ment tovább Wöschbachba. Július 7-én Söllingenben, 8-án már Moschbachban volt, ahol meglátogatta a Bambach-Zielbauer-Gimmy családokat is. Július 9-én a szentmise után gépkocsin Heidelbergbe mentek, amikor is az eleki plébános találkozott rokonaival, a két másod-unokanővérével, akik bácskai származásúak voltak és tudtak magyarul. Wagenhofer Ede kanonok úr Heidelbergben németül misézett is, melyről ezt jegyezte fel: "Szentmisére mintegy 100-an jöttek össze a templomba. Szentmise alatt a kántori teendőket Ruck plébános unokaöccse látta el. A búcsú szentmisét csekélységgem celebrálta..." A mise után néhány eleki német ének is felcsendült a jelenlévőknek köszönhetően. Július 10-én Ruck György Elekre indult, így a wöschbachi plébániát Wagenhofer Edére hagyta, aki így pl. néhány napos kirándulást tehetett a környéken, illetve hittanórákat is látogatott. A feljegyzések szerint július 16-án Altlussheimbe mentek, ahol meglátogatta egyik rokonát, Leopold Andrásné, akinek az édesanyja Wagenhofer Genovéva volt, aki ugyanott született, mint Wagenhofer Ede atyái nagyapja, Jabukán, Torontálalmáson, ami sajnos Trianon után Jugoszláviához került, de ami a II. világháború alatt is ott maradt. Arról nem olvashatunk semmit sem, hogy kerültek ki a rokonai Németországba. Valószínűleg, hogy menekülteként hagyhatták el az egykori Jugoszláviát 1944 után az ottani németekkel együtt, hisz akkor ott is kollektíve büntették a magyarokat, de a németeket is, illetve azt is el kell mondanunk, hogy a Tito-féle partizánok, akiket a Nyugat is, legnagyobb "dicsőségére" támogatók, illetve elismert, rendkívül kegyetlen módon büntettek azért, mert a Délvidék 1941-44 között visszatért az anyaországhoz! Július 17-én Frankfurtban, Anton Lorenz és felesége, aki szintén rokona /unokatestvére Wagenhofer Anna/ látta vendégül. Anton Lorenz szerint osztálytársak voltak Wagenhofer Edével, de erre az akkori eleki plébános nem emlékezett. A naplóban erről ezt olvashatjuk: "Reá nem emlékeztem. Csak feleségére, Annára. Házuk a Hauwacht = Hauptwache = Községháza mellett volt közvetlenül a Pancsova felé vezető főúton. Következő szomszédjuk Wagenhofer Ignác, nagyapám háza volt. Anna osztálytársam volt. Édesapja Josef, kinek édesapja Franz, Ignác nagyapám édes testvére. Annával 2. unokatestvérek vagyunk." /Vajon él-e még valaki ebből a családból Németországban? Számon tartják-e még ott az eleki kötődést?/ Ebben a fejezetben olvashatunk egy érdekes visszaemlékezést is, vagyis arról, hogy került egyházi középiskolába a "kis" Wagenhofer Ede: "Ez 1921 őszén volt. 1922 februárjában mentem édesanyámmal Szegedre. Édesapánk hívott. Itt folytattam az 5. elemet az Árpád-téri belvárosi fiúiskolában. 1922 nyarán tifuszban feküdtem. Édesapám választani engedett polgári, gimnázium és reál között. A gimnáziumot választottam. Választásom iránya a papi hivatás volt." Arra az atyai kérdésre, hogy bírni fogja-e az ottani tanulást, így felelt: "Ha bírták mások, én mért nem." /Illetve a naplójában ez latinul is szerepel: "Si potuerunt hi et hae..." Ezek Szent Ágoston szavai, amelyeket egy 1993-as kiadványban így magyarázott Bánk József: "Ha annyi férfi és nő meg tudta ezt tenni, miért lennél te alábbvaló, Ágoston."/ Ez tényleg komoly elhatározás volt, mert 1935. március 16-án Glattfelder püspök úr pappá szentelte, majd Elekre került, ahol egész 1991-ig szolgált! Július 18-án Münchenbe indultak, ahol az eleki plébános találkozott egy másik

másod-unokatestvérével, Wagenhofer Péterrel, akinek az apját Wagenhofer Paulnak hívták, és Torontálalmásról származtak, ahol cséplőgépük volt egykoron. Péter, aki 1910-ben született, beszélt németül, szerbül, románul és magyarul is, vagyis ő is igazi délvidéki volt. Ezek a tények is azt bizonyítják, hogy Wagenhofer Ede is egy többnyelvű családba született bele, ahol legalább két anyanyelv létezett! Július 19-én Wagenhofer Ede Münchenben misézett is, pontosabban annak egyik negyedében, Ottobrunnban.

Július 20-án az eleki plébános visszaindult Wöschbachba, ahol este már misézett is. A feljegyzések július 30-ával folytatódnak, amikor is Sulzbachban meglátogatták Stöckl Jánosékat, aki Brandt Ferencsel együtt megírta német nyelven Elek történetét. /Die Geschichte der Gemeinde Elek in Ungarn - A magyarországi Elek története. Weinheim, 1977. 244 o./ Érdekes, hogy a könyvről semmit sem olvashatunk! Ugyanezen a napon meglátogatták még az eleki születésű Ecker Györgyékét is, aki a most közölt fényképet is készítette még 1969-ban.

Július 31-én indultak a Frankföldre, az eleki németek nagy részének az az ôshazájába. Ekkor megnézték a csodálatos Jast folyó völgyét is. /1969-ben már járt itt./ Elmentek Bergkrauthembe is, ahonnan az eleki Stumpfok is származnak. /Állítólag Stumpf István kancelláriaminiszter is eleki kötődésű! Itt az ottani plébános magyarul köszöntötte őket, hisz valószínűleg ő is magyarországi német lehetett, de erről a feljegyzésekben nem olvashatunk. Éjszakai szállást Rengershausenben kaptak, ahonnan az eleki Szilbereiszok is származnak. Az ottani plébánian éjszakába nyúlóan tanulmányozták az anyakönyveket. Augusztus 1-jén Wagenhofer Ede Rengershausenben reggel még misézett is, majd utána ismét útnak indultak, majd megérkeztek az ôsök földjére, Gerolzhofenbe is: "A délutáni órákban Gerolzhofenbe érkeztünk. Az első ember, akit megszólítottam, Zimmermann volt. A plébános nyári szabadságát tölti távol plébániájától." Engedélyt kértek és kaptak az ottani anyakönyvek kutatására. Mivel kevés idejük volt, így csak arra vállalkozhattak, hogy csak a névmutatóból írták ki az ismerős eleki neveket. /Lásd az ezen írásunkhoz kapcsolódó mellékletünket!/"

A gerolzhofeni városnézés során kimentek a vasútállomásra is, ahol megemlékeztek Dr. Csepregi Imre eleki espersplébánosról /1913-1931/, aki 1927 nyarán utazást tett az eleki németek ôshazájába, így Gerolzhofenbe is eljutott. /Néhány nap az ôsök földjén. In: Eleki Demokrata. 1993. december, 1994. január, február, április./ Augusztus 2-án Wagenhofer Ede reggel már a gerolzhofeni templomban misézett, amelyről ezeket olvashatjuk: "1972. augusztus 2. Reggel a gerolzhofeni templomban miséztem. Jäger és Stöckl délelőtt folyamatosan a polgármesteri hivatalban telepítéskori okmányok, adatok után jártak. Én az időt a templomban töltöttem. A rózsafüzérnek nagy hagyománya van itt. Szépek a keresztúti stációk. A gyermekded részvét Krisztus megváltó szenedésben."

Augusztus 3-án már a sulzbachi plébánosnál, Kirschnél voltak. Mint kiderült, itt is élnek elüldözött eleki németek. Az esti misét azonban már Wöschbachban mondta Wagenhofer E d e .

Augusztus 6-án a nagymise után az eleki plébánost Moschbachba vitték, de estére ismét visszatértek Wöschbachba, ekkorra Magyarországról hazaérkezett Ruck plébános is. Augusztus 9-én, szerdán pedig elérkezett a hazatérés ideje: "Indulás haza. Wöschbachból Ruck plébános visz gépkocsiján Karlsruheba. Baráti búcsúzás után vasúton Stuttgarton át.

Ulmnál átszállás. Első kiszállás Neuburg - Donau.” A napló ez utóbbi helységhez kapcsolódóan fejeződik be, arra utalva, hogy az első eleki plébános: Hollinger Antal 1734-től 1740-ig szolgált lakóhelyünkön. Mindig érdekes naplót, visszaemlékezést olvasni, hisz több olyan dolgot tudhatunk meg belőle, amely különben sohasem derülne ki, és ez különben igaz a nem megjelentetésre szánt írásokra, mint pl. a most általunk bemutatott napló is ilyen. Úgy érezzük, “hiánypótló” munkát végeztünk akkor, amikor bemutattuk Wagenhofer Ede 1972. július. 4-e és augusztus. 9-e között Németországban tett utazását, hisz valójában most is “kényes” kérdésről van szó, mert az eleki plébános az elüldözött eleki németeket látogatta meg az akkori Nyugat-Németországban! Valószínűleg többször is járhatott náluk, mint ahogy pl. az 1969-ben készült fénykép is bizonyítja. /Ez vajon az akkori magyarországi diktatúra gyengeségét vagy az erősségét jelentette?/ A feljegyzésekben nem találhatunk semmilyen politikai megjegyzést pl. az itthoni vagy a kinti dolgokról, ami szintén az akkori “jó” viszonyokkal lehetne magyarázni! Szívet melengető pl. bárkinek arról olvasni, hogy mennyire őrzik a most “kint” élők a magyarságukat, így pl. Wagenhofer Ede rokonsága is, melyről nagyon keveset tudhattunk eddig. Akik ismerték a kanonok urat, azok is újdonságként olvashatják az útinaplójáról szóló írásunkat, illetve az általunk most közölt fénykép segítségével ismét találkozhatnak egykori szerény, nyugodt, elégedett alakjával, de lehet, hogy lesznek olyanok is, akik csak most olvasnak róla, egy olyan emberről, akinek pl. olyan nagy tekintélye volt Németországban is!

Rapajkó Tibor

Az első, háborús tanévről

Egy történelmileg is nehéz helyzetben fontos változások következtek be az eleki katolikus iskolákban az 1941-42-es tanévben, de mielőtt ezeket megnéznénk, szóljunk nagyon röviden erről a sok szempontból szép, sikeres, de ugyanakkor összetett és ellentmondásosnak is nevezhető korszakról! Kezdhetjük pl. azzal is, hogy 60 évvel ezelőtt egy megnagyobbodott országban kezdhették meg az 1941-42-es tanévüket a diákok, hisz a bécsi döntések, illetve Jugoszlávia felbomlása után Magyarország területe a mai kb. kétszeresére növekedett /160.185 négyzetkilométer/, melynek a népessége pedig 13. 643.620 főre emelkedett! Ezek örvendetes változások voltak, de sajnos ezért az országnak rendkívül nagy árat kellett fizetnie. Magyarország kényszerpályára került, és a tengely hatalmak 1945-ös veresége után a győztesek visszaállították az 1938 előtti határokat! Ennek a korszaknak egyik meghatározó nagyhatalma az akkori Németország volt, melynek kétségtelen diplomáciai és katonai sikerei elkápráztatták az eleki németiség egy részét is, de ugyanakkor ez komoly lelkiismereti döntések elé is állította őket, melynek nyomait pl. az 1941-42-es iskolai évkönyvben is megtalálhatjuk. /Az 1941-es magyarországi népszámlálás szerint Eleken a lakosság anyanyelv szerinti megoszlása a következően alakult: magyar:23,1%, német: 61,3%, román: 14,8%, stb., de az is érdekes, hogy ekkor éltek a legtöbben Eleken: 10.575-en, de ebben benne volt

Lökösháza és Pusztatölke is./
Nagyon tragikusnak tekinthetjük azt is, hogy valószínűleg ekkor már sok családból
nélkülözni kellett a férjet, nagyobb testvért... /Magyarország 1941. június 26-án
megtámadta a Szovjetuniót, de csak azután, hogy pl. Németország, Finnország, vagy
pedig Románia megtette volna azt!/
Most pedig térjünk vissza ismét az évkönyvhöz! A harmadik oldalon pl. ezt olvashatjuk:
“Az eleki rk. gazdasági leányiskolát a felettes M.Kir. Vallás és Közoktatási Miniszter
80723 1941. V. 2. sz. rendeletével eddigi szervezésében, mint mezőgazdasági népiskolát
engedélyezte és az 1941-42. tanévtől a mezőgazdasági népiskolák közé sorozta be.” Ez
kétségtelenül nagy eleki siker, hisz ezzel elismerték az iskola korábbi munkáját! /Lehet,
hogymeg véletlen, lehet, hogy nem, de nagyon katonásra sikeredett ez a megfogalmazás is:
“sorozta be”./
A tanévet is természetesen hazafias szellemben nyitották meg szeptember 9-én: “A
megnyitón a nemzeti zászló előtt tisztelegve, a nemzeti zászló tiszteletére, a magyar ipar
pártolására buzdítottuk a tanulókat.”
A tantestületben annyi volt a személyi változás, hogy Niedermayer Ferenc hitoktató
távozása után Hitter István jött a helyére.
Az iskolában 1941-42-ben két szülői értekezletet tartottak /november 5-én és február
11-én/, amelyekből főképpen az utóbbi lehetett a legfontosabb, hisz a címe is sokat ígérő:
“Az ifjúság megvédése modern korunk túlzásával szemben”. Mitől is akarták megvédeni
az eleki ifjúságot? Ezt az évkönyvben nem írták le pontosan. Lehet, hogy “tapintatból”,
vagy pedig ami még rosszabb, “félelemből” nem kívántak tiszta vizet önteni a pohárba,
de hogy tényleg nagy bajok voltak, azt azzal is bizonyítani tudjuk, hogy a vallásos
nevelésről ezt írták: “Az iskola jellegéből folyik növendékeink vallásos szellemű
nevelése, amelyre a mai kor gyermekének oly nagy szüksége van, mert sajnos sok
ellenhatással szemben kell az ifjúságnak felvennie.”
Utólag elmondhatjuk, ezek az “ellenhatások” a náci ideológiával, illetve az 1940 után
Magyarországon, így Eleken is megerősödő Volksbunddal magyarázhatók. Ettől
függetlenül megállapíthatjuk hogy sikernek tekinthető az, hogy az 1941-42-es tanévben a
népiskolában a három osztályban összesen 73-an tanultak, és csak 9 tanuló maradt ki, de
az is, hogy a tanulókat így jellemezték: “A tanulók magaviselete kielégítő, szorgalmuk
megfelelő, mulasztásaikat igazolták.”
A tanévzáróra június 4-én került sor. Az ünnepi műsor a következőkből állt: Hiszek egy,
gazdászok himnusza, kenyérsütés /jelenet/, népdalok, kis szakácsok, dalos konyha,
Himnusz, évváró beszéd /Reibel Mihály/, bizonyítványosztás pedig június 15-én volt az
ünnepi Te Deum keretében.
Most pedig nézzük meg, mi történt ugyanabban a tanévben a másik iskolában, vagyis a
Polgári Leányiskolában!
1941. szeptember 3-án tartotta meg a testület az alakuló értekezletét, mikor is
bejelentették, hogy a korábbi igazgatót, Reibel Mihályt Pápai Mária Viola nővér váltja
fel, aki akkor már 36 évet tanított, ebből két évet pedig Eleken. Az új igazgató emellett
még osztályfőnök is volt, sőt heti 19 órában magyart, németet és történelmet is tanított,
vagyis az iskola mind a 173 diákját tanította!
Az igazgatóváltásnak valószínűleg nem örült mindenki teljesen, mert az évkönyvben
többek között ezt olvashatjuk: “S mi mégsem búcsúznak az iskola eddigi igazgatójától.

Mint az eleki hitközség plébánosa /1931-59/ minden katolikus intézménynek, tehát iskoláknak is természetes előjárója különleges megbízatás nélkül is. Helye az irodában továbbra is a főasztalon üres maradt, azt nem foglalta el és nem fogja elfoglalni senki.” Ebben az iskolában is “új helyzet van”, hisz az évkönyvben nagyon sokat foglalkoznak másképpen pl. a vallásos és a hazafias neveléssel. Erre álljon itt néhány jellemző példa: “Mert lázasan kavargó ebben a régen oly csendes, kényelmes nyugalomban élő faluban az élet most, és a gyermekek tekintete egyik napról a másikra megzavarodik, tekintete elsiklik a tekintetét kereső tekintete elől...” Vagy nagyon elgondolkodtató ez is: “A mi hazafias nevelésünk hamarosan küzdelemmé fejlődik, melyet szívesen és készséggel vállalunk s nem vágyakozunk magyar helyek talán kellemesebb munkakörei után. Hogy milyen lesz tanítványaink helytállása majd kritikus pillanatokban és az iskola után, nem tudjuk...Tehát szilárd hittel és rendületlen bizalommal dolgozunk, nem várva és kutatva, mennyit értünk el.”

Mielőtt bármit is mondanánk a fent említett dolgokról, külön ki kell emelnünk, hogy ezeket egy katolikus leányiskola tanulóiról fogalmazták meg! Egy olyan iskoláról van szó, ahova döntő többségben német anyanyelvű diákok jártak, de az is fontos, hogy akkor Eleken is német többség volt, vagy ahogy azt nagyon találóan az évkönyvben meg is fogalmazták: “Itt e német szigeten.” Ezek mindent megmagyaráznak, hisz pl. a nagy német sikerek hatásai még 1941-42-ben is érződtek, de ekkor még nem lehetett tudni azt sem, hogy mi lesz pontosan a Szovjetunió elleni hadjárat vége! Mint láthatjuk, a világpolitika megváltozása felborított mindent, még a “kisemberek” életét is, ez csapódott le pl. az eleki katolikus iskolákban. Ebben a nehéz helyzetben az akkori eleki tanárok mindent megtettek, hogy a későbbi tragédiák mégis bekövetkeztek, az nem csupán a hazai németiség egy részének volt k ö s z ö n h e t ô ! Ilyen hatások ellenére kellett az iskolának a dolgát tennie. Megtartották pl. a szokásos ünnepeket, tanulmányi sétákat tettek. /Pl. a IV. osztályosok meglátogattak egy helybeli malmot, tejsarnokot./ Volt két Szívárdacsoport is. Volt pénz a tanári és az ifjúsági könyvtár bővítésére is /249 P/. Az 1942-43-as tanévvel folytatjuk!

Rapajkó Tibor

Élőképek házról házra

A mögöttünk hagyott karácsonyi ünnepek előestéi sokunknak örök, kedves emlékként maradnak meg. Nem csupán a fehérbe öltözött táj miatt, bár ez sem mellékes tényező a karácsonyi ünnepek kapcsán. Most azonban másról van - lesz - szó. Azokon a bizonyos karácsony estéken - péntek, szombat és vasárnap - napnyugta után egy vidám, lelkes kis csapat csengettyűkkel a kezükben elindult egy korábban már eltervezett uticél felé betlehemi játékokat előadni. A csapat tagjai voltak: Bernát Jolán hitoktató, Horváth Tímea, Brindás Orsolya, Brindás Barnabás, Tóth Brigitta, Tóth Dániel, Bernát Ede, Irimiás Brigitta, Nagy Eszter, Hoffmann György, Ramasz Beáta, Nagy Eliza és Alexandra.

A házakhoz vezető úton a szimbólumnak is tekinthető csengettyűszó mellett felhangzottak a jól ismert karácsonyi dallamok is. Az időjárási viszonyok miatt viszonylag kevés emberrel találkoztunk, de azon kevesek üdvözöltek bennünket. Amikor aztán az illető házhoz érkeztünk, annak rendje és módja szerint megkérdezték, hogy szabad-e betlehemi játékot előadni. Az igenlő választ követően - a szereposztásnak megfelelően - az alkalmi színjátszó helyiségben felsorakoztak a gyermekek, majd elkezdődött az előadás. A mesélő emlékeztetett a több mint 2000 évvel ezelőtti karácsonyi történetekre, majd sorra következtek a pásztorok, angyalok, háromkirályok, Mária. A szobákban megelevenedett Jézus születésének rövid története. A gyermekek átéléssel, lelkesen, örömtől sugárzóan prezentálták a betlehemi játékot, a vendéglátók pedig ugyanilyen módon értékelték azt. Ezekben a meghitt pillanatokban megvalósulni látszott a jézusi tanítás legfontosabbika: a szeretet, az emberek szeretete. Az örömtől csillogó szemeket látva kárpótolva érezhettük a nehéz időszakokat, amikor a fehér papírra vetett betlehemi történet valóságot öltött. Ez a lelkes kis csapat kisebb személyi változásokkal a második egymást követő évben maradandót alkotott.

B.N.

Körmérkőzések kaucsuklabdával

Az általános iskola DSE /Diáksport Egyesület/ keretén belül tevékenykedő asztalitenisz szakosztály szervezésében első alkalommal nyílt versenyt hirdetett az érdeklődő tanulók részére. A kezdeményezés kettős célt tűzött maga elé, először: tíz tanulóval szeptember óta, hétről hétre három alkalommal intenzív asztalitenisz edzések zajlanak. Ezek a tanulók a foglalkozásokon komoly, tartalmas összecsapásokat vívnak egymással, de ezeknek a találkozóknak a hangulata elmarad egy megmérettetés atmoszférájától, nem beszélve egy lényeges momentumról - a versenyház tényéről. Ha egy játékos az edzéseken produkált 60-70 %-át hozni tudja egy versenyen, azt már felettébb kiváló mutatóként lehet értékelni. Másodszor pedig: maga az élmény. Szinte biztosra vehető, hogy a tanulók a pillanatnyi erőfelméréstől, helyezéstől teljesen függetlenül szép, megbecsülendő emlékként fogják tárolni az első asztalitenisz verseny pillanatait. Az első ilyen jellegű kezdeményezésen 11 tanuló fogott ütőt a kezébe, az összértékelésnél azonnal leszögezhető: az előzetes elvárásoknak megfelelő tartalmú - elsősorban szakmai szempontokat figyelembe véve - verseny zajlott. A hangulatról csupán ennyit: a résztvevők kifejtették, hogy ennél szebb, tartalmasabb délutánt el sem tudtak volna képzelni maguknak. A konkrétumokról: a 11 tanulót a pillanatnyi erőviszonyoknak megfelelően három csoportba lehetett besorolni, ahol az új szabályoknak megfelelően 11 pontig tartottak a küzdelmek, körmérkőzések. Majd minden csoport első helyezettje ugyancsak ki-ki mérkőzés alapon döntötte el a képzeletbeli dobogó rangsorának megfelelő

végső	helyezési	sorrendet.
-------	-----------	------------

Az "A" csoport részeredményei: Buksa Sándor - Kardos Sándor: 0-2, Fábián István - Boris László: 0-2, Buksa Sándor - Boris László: 2-0, Fábián István - Kardos Sándor: 0-2, csoportgyőztes: Boris László.

A "B" csoport: Vozár János - Pluhár Gábor: 2-0, Ottlakán Tibor - Pluhár Gábor: 1-0,

Vozár János - Otlakán Tibor: 2-1, csoportgyőztes: Vozár János.
A "C" csoport:Pluhár László - Tóth Tamás: 2-1, Varga Norbert - Bányai Sándor: 2-0,
Pluhár László - Varga Norbert: 2-0, Tóth Tamás - Bányai Sándor: 2-0,Pluhár László -
Bányai Sándor: 2-0, Tóth Tamás - Varga Norbert: 2-0, csoportgyőztes: Pluhár László.
A dobogó rangfokozataiért vívott mérkőzések: Vozár János - Pluhár László: 1-2, Vozár
János - Boris László: 0-2, első helyezett: Pluhár László, második: Boris László, harmadik
Vozár János
A mérkőzések lebonyo- lításában Nagyné Nádor Gabriella és Hoffmann Ferenc
segédkezett. A Diáksport Egyesületnek köszönhetően valamennyi asztalitenisz verseny
résztevője édességeket tartalmazó csomagban részesült.

B.N.

Tovább pattogott a labda

Az elmúlt hétvégén tovább pattogott a labda a sportszarnok parkettjén, vagyis tovább folytatódott a teremlabdarugó bajnokság. Az összecsapások színvonala nagyjából megegyezett az eddig látottakkal. A mérkőzés elején a két érintett csapat nagy elszántsággal veti be magát a küzdelembe, amelyből szinte 100 %-os biztonsággal az esélyesebb - papírformának megfelelően - együttes szerzi meg a győzelemmel járó bajnoki pontokat. De még itt sincs új a Nap alatt! Amiért megrendezik a seregszemlét, maradéktalanul eleget tesz a kívánalmaknak: vasárnapról vasárnapra mintegy 100 játékos üzheti kedvenc sportágát az érdeklődő nézők kísérete mellett. Tekintsük át az utóbbi három forduló történéseit röviden:

III. forduló: Tölgyfa Söröző - Másnaposak: 5-2, góllövők: Gyebrovszki, Gál, Lénárt /2/, Mihók, illetve Bloch, Gémes. Berke Söröző - Sansiró: 5-3, góllövők: Ferenczi /2/, Séllei, Uhrin /2, illetve Pál, Kovács A. /2/. Művelődési Ház - Outline: 6-2, góllövők: Gyulai, Erdei, Guti /2/, Lakatos, Lázok, illetve Kovács K., Gyimesi. Lökösháza - DSE: 5-2, góllövők: Borsi I., Czerno /2/, Baráth, Borsi A., illetve Mócz, és 1 öngól.

IV. forduló: DSE - Művelődési Ház: 0-7, góllövők: Lakatos, Guti /3/, Erdei /2/, Lázok. Outline - Berke Söröző: 2-6, góllövők: Sánta, Oláh, illetve Uhrin /2/, Benyovszki, Bálint /2/, Ferenczi. Sansiro - Tölgyfa Söröző: 0-12, góllövők: Gál /2/, Resetár /3/, Bányai /2/, Popucza Gy., Mihók, Székely, Lénárt, Popucza M. Másnaposak - Reggeli Hatos: 7-0, góllövők: Bloch /4/, Orbán, Gémes, Szűcs.

V. forduló: Tölgyfa Söröző - Outline: 2-1, góllövők: Kaponyán, Lénárt, illetve Kovács K. Berke Söröző - Outline: 2-1, góllövők: Tóth A. /2/, Uhrin /2/, Szabó, Szűcs, Benyovszki, illetve Thuróczy. Művelődési Ház - Lökösháza: 4-2, góllövők: Lázok, Tereszán /2/, Lakatos, illetve Szántó, Czerno. Reggeli Hatos - Sansiró. 1-4, góllövők: Bernát, illetve Szabó, Pál, Farkas, Balogh.
A táblázat állása:

1. Berke Söröző	5	5	0	0	38-11	15	+27
2. Műv. Ház	5	5	0	0	28-6	15	+22
3. Tölgyfa Söröző	4	4	0	0	24-3	12	+21
4. Outline	5	2	0	3	18-15	6	+3
5. Sansiro	5	2	0	3	13-22	6	-9
6. Lökőháza	4	1	0	3	9-17	3	-8
7. Másnaposak	4	1	0	3	12-24	3	-12
8. Reggeli Hatos	4	0	0	4	3-25	0	-22
9. DSE	4	0	0	4	3-25	0	-22

A góllövők élmezőnye ekképpen fest: 9 találatos Bálint György /Berke Söröző/, 8 találatos Uhrin Pál /Berke Söröző/, 7 találatos Tóth Attila /Berke Söröző/, 6 találatos Erdei István /Művelődési Ház/, Guti László /Művelődési Ház/, Kovács Krisztián /Outline/, Lakatos Zoltán /Művelődési Ház/, Lázok János /Művelődési Ház/.

B.N.